

sacræ gravem malitiam contineat in ratione sacrilegii; consecratio autem sacerdotis satis excellens est, et peccatum turpe, ut fornicatio, et enorme, ut blasphemia, satis graviter illi repugnant. Si ergo generalis illa repugnantia sufficit ad rationem sacrilegii, grave augmentum sufficit ad malitiam mortalem in eo genere; hoc autem admittere valde scrupulosum est pro materia de confessione.

11. *Opposita pars satis probabilis.* — Satis ergo probabile est, respectu personæ sacræ illam generalem repugnantiam non sufficere ad propriam rationem sacrilegii, quia ex vi consecrationis non prohibentur illi omnes actiones pravæ speciali prohibitione, ut alibi, Deo dante, latius ostenditur. Quo fundamento posito, consequenter dicendum est, solam consecrationem sacerdotii per se non sufficere ad sacrilegium mortale, nisi ratione voti adjuncti, vel ecclesiasticæ legis specialiter obligantis tales personas ad abstinendum a venereis, intuitu religionis et sanctitatis. De qua re dicemus plura in sequentibus libris, tractando de continentia sacerdotum et statu religiosorum. Et ideo de hac specie sacrilegii hæc sufficiunt, nam alia duo dubia, quæ hic desiderari possunt, scilicet, an hæc species sit infima in ratione sacrilegii, et cur opponatur religioni, et non observantiæ et dulciæ, in capite sequenti melius tractabuntur.

CAPUT IV.

DE SACRILEGII CONTRA LOCUM ET ALIAS RES SACRAS.

1. *An tempus sacrum constituat propriam speciem sacrilegii.* — *Primus dicendi modus affirmativus.* — De secunda specie sacrilegii contra locum sacrum multa essent dicenda, nisi in superiori libro omnia essent tradita et explicata. Hic ergo solum est reddenda ratio, cur tempus sacrum non constituat speciem propriam sacrilegii, sicut locus, nam solemnitates inter res sacras computantur, teste divo Thoma 1. 2, quæst. 101, art. 4, ad 5. Ad quod altero e duobus modis responderi potest, primo, concedendo dari propriam quamdam speciem sacrilegii ex violatione temporis sacri. Ita sentit novissime Leonardus Lessius, lib. 2, cap. 45, num. 15 et 18. Ponit tamen hoc sacrilegium in tertia specie, ita ut tempus divino cultui dicatum, inter res sacras connumeretur tanquam mensura rerum sacrarum. Duobus autem vel tribus modis violari potest festum :

primo, per omissionem Missæ, et hoc (ut recte dicit) non est sacrilegium, sed irreligiositas quædam erga Deum ipsum per omissionem, potius quam per commissionem. Nam sacrificium non est veneratio alicujus rei sacræ, sed est supremus cultus ipsiusmet Dei, cujus obligatio determinatur ab Ecclesia ad dies festos; et ideo illius ommissio habet malitiam directe contrariam cultui secundum se, neque aliter opponitur sanctitati festi. Secundo, violatur festum faciendo in illo opus servile, seu directe prohibitum in die festo; et hanc violationem dicit esse proprie sacrilegium, quia per illud opus sanctitas diei festi violatur vel contemnitur. Tertio modo potest sacrum tempus violari, faciendo in illo opus, quod, licet non sit specialiter prohibitum, repugnat ex generali ratione sanctitati temporis, ut peccando in die festo, et hoc etiam dicit esse sacrilegium idem auctor, eodem cap. 45, dub. 4. Ait tamen malitiam sacrilegii esse venialem, quod intelligendum est secluso contemptu, seu nisi ex directa et formali intentione tale opus fiat in despectum et injuriam illius diei; nam tunc erit grave peccatum, ut constat, et videtur esse propriissimum sacrilegium.

2. *Probabilis judicatur præcedens sententia.* — *Cur sacrilegium contra tempus non constituat speciem distinctam ab aliis, quemadmodum sacrilegium contra locum.* — Quæ sententia probabilis mihi videtur; oportet tamen rationem reddere, cur sacrilegium contra locum sacrum, ponatur species distincta ab omni sacrilegium contra alias res sacras, non vero sacrilegio contra tempus sacrum. Quia si consideremus species malitiarum, violatio festi per opus servile est peccatum æque distinctum ab irreverentia facta calici, vel imagini, ac est distinctum ab eisdem furtum factum in loco sacro. Si vero locus et tempus inter se comparantur, videntur servare proportionem, ut supra argumentati sumus, nam utrumque est mensura actionum, et sicut actio sacra determinatur ad tale tempus, ita et ad talem locum; vel e converso, tam tempus quam locus fit quid sacrum, quia dicatur ad actiones sacras; igitur videtur esse eadem utriusque ratio. Sed licet fortasse non possit speculativa differentia assignari, responderi poterit, ratione doctrinæ illam divisionem fuisse sic traditam, quia sacrilegium contra locum sacrum habet in jure specialem considerationem, propter multiplicem modum committendi illud, et propter varia privilegia locis sacris concessa. Vel certe dici posset hanc speciem sacrile-

gii contra tempus sacrum reduci potius ad secundam speciem sacrilegii, quæ ex loco sumitur, quia hæc duæ circumstantiæ in moralibus servant proportionem, et ita de illis loquitur D. Thomas in illa solutione ad 5.

3. *Secundus dicendi modus negans per violationem temporis committi sacrilegium.* — *Declaratur primo.* — Aliter dicendum occurrit, in violatione temporis sacri non committi proprie sacrilegium, et ideo tempus sacrum in hac enumeratione non computari. Quod declarari potest primo ex physica differentia inter tempus et locum; nam locus est res permanens, et ideo est capax specialis consecrationis et venerationis; tempus autem est res transiens, unde non aliter sanctificatur, quam determinando actiones sacras quæ in illo fieri debent, et ideo non censetur habere aliam sanctitatem præter sanctitatem talium actionum. Intelligendum autem hoc est de tempore, quod est mensura extrinseca, ita ut servetur proportio ad locum; tempus autem intrinsecum actioni sacræ eodem modo sacrum est, quo actio ipsa; illud autem proprie ac per se non violatur, nisi in quantum actio ipsa sacra, vel omittitur, vel impeditur, vel male fit, quod non pertinet ad sacrilegium, sed ad alia peccata contra religionem.

4. *Ostenditur discurrendo per peccata quæ fiunt in tempore sacro.* — Secundo declaratur, discurrendo per illa tria, quæ supra enumerata sunt; nam ommissio Missæ non est sacrilegium, ut probatum est. Commissio etiam servilis operis in die festo non videtur esse proprium sacrilegium, sed alia species irreligiositatis contra cultum Dei in se. Quod patet, quia vacatio ab operibus servilibus in die festo non præcipitur quasi in venerationem ipsius temporis, sed directe in cultum ipsius Dei, sive illa vacatio instituatur in signum venerationis debitæ Deo, sive præcipiatur, ut homo sit expeditus ad vacandum cultui divino; ergo contrarium opus non est contra reverentiam alicujus rei sacræ, sed contra reverentiam Dei in se: et in hoc cerni potest differentia inter locum et tempus. Nam prohibitio, verbi gratia, negotiandi in ecclesia, immediate fit propter reverentiam habendam ipsi ecclesiæ, quamvis magis remote totum ordinetur in Deum; prohibitio autem negotiandi in die festo non fit in reverentiam temporis, sed immediate in cultum, seu ob cultum Dei, et ideo prior transgressio proprie est sacrilegium, posterior autem magis est irreligiositas immediate contra Deum. Unde etiam non videtur necessarium

admittere illam tertium modum sacrilegii in die festo per opus in eo specialiter prohibitum, quia tale opus, licet alias malum sit, non est violatio alicujus rei sacræ, neque aliter repugnat religioni, nisi quatenus specialiter repugnat sacræ actioni, vel vacationi tali tempore præceptæ. Unde neque in hoc oportet omnino servari similitudinem inter locum et tempus, quia locus, eo ipso quod ad sacra munia publice destinatur, abstrahitur et separatur ab omni usu profano, instar aliarum rerum sacrarum, ut statim dicturi sumus; tempus autem extrinsecum et commune non ita dedicatur et abstrahitur, sed solum quoad eas actiones sacras, quæ in ipso fieri præcipiuntur: sub actionibus comprehendo carentiam actionum juxta regulam a D. Thoma positam 1. 2, q. 71, art. 6, ad 1.

5. *De tertia specie sacrilegii.* — Circa tertiam speciem sacrilegii, D. Thomas, in dicta quæst. 99, art. 3, non aliter explicat materiam hujus speciei sacrilegii, nisi numerando varia genera rerum sacrarum, quæ per hanc speciem sacrilegii violari possunt. In primo ponit Sacramenta; in secundo vasa sacra, et ibi enumerat imagines sacras, et reliquias Sanctorum, in quibus, inquit, personæ Sanctorum honorantur et dehonorentur. In tertio ponit res, quæ pertinent ad ornatum ecclesiæ et ministrorum; in quarto ponit bona ecclesiastica ad sustentationem ministrorum ecclesiæ deputata. Non declarat autem divus Thomas cur hæc omnia sub una specie sacrilegii numerentur, cum locus ponatur in specie distincta. Nam alioquin solet templum vel tabernaculum comprehendi sub generali appellatione sacrorum, seu rerum sacrarum, eodem modo quo vasa sacra, ut patet ex eodem D. Thom. 1. 2, quæst. 101, art. 4, ubi hæc omnia vocat instrumenta cultus. Nec videtur esse minor distinctio in ratione rei sacræ inter vasa sacra, et imagines, ac reliquias, quam sit inter loca et vasa sacra. Hæc vero difficultas totaque enumeratio explicabitur melius capite sequenti.

CAPUT V.

QUALIS SIT DIVISIO SACRILEGII IN TRES SPECIES.

1. *An tria membra assignata, sint species infimæ.* — *Pars affirmativa.* — Duo præcipue sunt in hoc capite explicanda: unum est, an illa tria membra sint species ultimæ sacrilegii; aliud, an sint formaliter diversæ. Circa

primum divus Thomas (ut aliqui ei tribuunt) sensisse videtur, illas esse species ultimas. Nam in dicta q. 99, art. 3, in corpore articuli, de his videtur loqui ut de tribus speciebus ultimis; et in solutione ad primum, dicit non tantum differre materialiter, sed etiam formaliter in ratione sacrilegii. Et quod magis movere potest, in solutione ad secundum, dicit percussorem virginis sacræ et commixtionem cum illa esse ejusdem speciei in ratione sacrilegii; supponit ergo omne sacrilegium in personam sacram esse ejusdem speciei; ergo eadem ratio est de reliquis. Item violatio ecclesiæ per effusionem sanguinis vel seminis, ejusdem speciei est in ratione sacrilegii, licet peccata, quibus fit talis violatio, in se diversissima sint; ergo eadem ratio erit de aliis. Et confirmari potest, quia nisi ita dicamus, difficillimum erit vel species ultimas agnoscere in hoc genere vitii, vel rationes constituendi et distinguendi illas assignare. Et ita clare sentit Cajetanus, dicta quæst. 99, dub. 3.

2. *Pars negativa certa judicatur.* — *Sacrilegium manus violentæ et turpitudinis distinguuntur specie.* — Sed nihilominus certum existimo, non omnes illas esse species infimas, imo probabilius mihi est nullam earum esse ultimam. Et quidem in prima specie, ad minimum existimo esse distinctum sacrilegium manus violentæ vel turpis actus, quia unum est perfidia contra votum, ut supra declaravi; aliud est violatio cujusdam peculiaris immunitatis talis personæ; quæ duo valde distincta sunt in genere moris, quia repugnant religioni secundum actus et honestates valde distinctas. Nec fortasse D. Thom. sensit oppositum in illa solutione ad secundum; non enim dicit illa duo convenire in una specie ultima, sed simpliciter in una specie sacrilegii, scilicet in una ex tribus enumeratis, qualescumque illæ sint. De aliis vero sacrilegiis in personam, per varias violationes immunitatum aut canonis, aut fori, aut tributorum, magis incertum est an inter se distinguantur specie; non est tamen improbabile etiam illas inter se distingui, quia immunitates, quæ per illas violantur, sunt moraliter diversarum rationum. Et quod ad praxim spectat, clarum existimo in ordine ad confessionem habendas esse tanquam species distinctas, quia nec peccata, quibus fiunt, possunt aliter explicari, nec de illis in ordine ad iudicium ferendum de injuria ecclesiæ facta, et de satisfactione illi debita, potest aliter haberi sufficiens notitia.

3. *Ostenditur specifica distinctio inter sacrilegia commissa in loco sacro.* — *Objectio.* — *Solvitur.* — Similiter in secundo sacrilegio in locum sacrum, cum jura distinguant in genere furti tres species sacrilegii, scilicet, furando sacrum de sacro, aut non sacrum de sacro, aut sacrum de non sacro, sicut tertium distinguitur specie a duobus primis, ita duo prima videntur inter se specie distingui, cum tamen utrumque sit contra locum sacrum. Sed hoc non multum cogit; nam dici facile potest secundum et tertium membrum esse simplices species sacrilegii, quia una est contra rem sacram tantum, ut cum quis furatur sacrum de non sacro; altera vero est contra locum tantum, ut quando quis furatur non sacrum de sacro. At vero prima species non est simplex, sed mixta, neque est una, nisi materialiter; formaliter autem est duplex per conjunctionem duarum malitiarum sacrilegii in eodem actu, atque ita malitia sacrilegii, quæ in utroque furto est ratione loci sacri, ejusdem est speciei. Aliis ergo exemplis potest ostendi hæc specifica differentia; nam furtum in loco sacro videtur sacrilegium specie distinctum a violatione templi per effusionem sanguinis, vel seminis; habet enim deformitatem diversa ratione repugnantem rectæ rationi; et a posteriori suaderi potest ex effectu violandi ecclesiam. Si enim effusio sanguinis vel seminis censetur sacrilegium ejusdem speciei, quia eodem modo violant ecclesiam, cur non censebuntur diversæ speciei a furto, cum longe aliter violent. Quod si dicas hoc pendere ex statuto Ecclesiæ, respondeo hanc variam Ecclesiæ dispositionem indicare magnam diversitatem in crimine, non solum accidentalem, sed etiam essentialem moraliter. Imo melius colligitur differentia in criminibus ex differentia in illo effectu, quam identitas sacrilegii ex convenientia in eodem effectu; nam sæpe sacrilegia specie distincta inducunt eundem effectum excommunicationis vel irregularitatis, quia ad hoc satis est ut convenient in quadam gravitate, vel acerbitate criminis, licet alias differant; at vero quando unum crimen est dignum tanta pœna, et non aliud in tota sua latitudine, non parvum signum est specificæ distinctionis. Præterea, abstrahere delinquentem a loco sacro, vel in illo loco iudicium aut mercaturam facere, videtur plane injuria loci valde diversa, et contra immunitatem loci moraliter distinctam; et ita in hoc genere sacrilegii existimo esse varias species, et ma-

xime in ordine ad confessionem, necessarium moraliter esse ita reputari et explicari. Quod aliis exemplis statim amplius confirmabitur.

4. *Sub tertia specie sacrilegii varias contineri species.* — *Cajetani responsum rejicitur.* — Denique de tertia specie, de qua præcipue dubium propositum est, videtur mihi res clarior. Primo, propter varietatem rerum sacrarum, quæ in hoc membro continentur, et modis valde diversis sanctitatem participant. Nam vasa sacra sunt instrumenta divini cultus; at sacramenta sunt vasa divinæ gratiæ, et in aliquo illorum Christus ipse realiter continetur; in imaginibus vero et reliquiis est alius modus sanctitatis per certas quasdam habitudines ad personas sacras; bona autem ecclesiastica per denominationem magis remotam sacra censentur. Dicit autem D. Thomas, in illo art. 3, secundum diversam sanctitatem rerum sacrarum distingui species sacrilegii; ergo etiam sub illa generali ratione rei sacræ distinguendæ erunt diversæ species, cum in illis rebus distinguantur etiam sanctitates (ut ita dicam) diversarum rationum. Neque satisfacit quod Cajetanus respondet, omnes has res sacras convenire in hoc, quod tantum relative sunt sacræ; nam hæc est ratio valde generalis, et sub illa continentur sanctitates relativæ diversarum rationum; et certe sanctitas loci relativa est, seu moralis, per humanam deputationem et benedictionem; et sicut locus dicit relationem continentis, ita et vasa sacra suo modo. Et in vestibus sacris considerari potest relatio genere diversa pertinens ad prædicamentum habitus, et ita inter sanctitatem vestis, vasis, imaginis, et reliquiarum esse poterit generica diversitas relationum, quæ a Cajetano consideratur in loco respectu aliarum rerum sacrarum; non ergo satisfacit illa responsio.

5. *Probatur inductione.* — Præterea hoc potest inductione confirmari, nam, licet furari pecuniam ecclesiæ sacrilegium sit, tamen calicem confringere et irreverenter tractare, longe diversum sacrilegium est, cum tamen utrumque ad hoc membrum pertineat. Sicut enim aliquis cultus et honor debetur calici, qui non debetur pecuniæ ecclesiæ, ita diversum est sacrilegium quo fit calici irreverentia, vel quo pecunia ecclesiæ subtrahitur. Imo circa eandem rem sacram, verbi gratia, calicem, possunt esse diversi modi sacrilegii, ita profecto distincti, ut in confessione exprimi necessario sint, non ex accidentali gravitate,

sed ex propriis rationibus eorum, ut si quis, verbi gratia, utatur calice in mensa communi ad usus profanos, profecto longe aliud sacrilegium committit, ab eo qui calicem furatur; nam, licet ut res sacra sit eadem, modus violandi illam est longe diversus, adeo ut prior sit contra religionem ex ipsa lege naturali, posterior vero videatur esse tantum ex lege positiva; nam ex sola rei natura fortasse esset tantum injustitia. Et similia exempla sumi possunt discurrendo per alias res sacras, præsertim Sacramenta, reliquias et imagines. Quis enim dicat baptizare et absolvere indigne, esse sacrilegium ejusdem speciei cum irreverentia facta imagini, et sic de aliis. Denique simonia, ut supra conclusimus, species est sacrilegii, et sine dubio sub tertio membro continetur, ut ex infra tractandis constabit; nemo autem negat esse speciem vitii, ab aliis sacrilegiis contra res sacras distinctam.

6. Concludo ergo hanc speciem non infamam, sed subalternam, et licet difficile sit in his omnibus specificam rationem distinguendi cognoscere, tamen hæc difficultas fere in rebus omnibus, præsertim in actibus humanis, invenitur. Item, licet speculative id sit verum, tamen moraliter ex ipsa rationis regula in multis apparet statim magna differentia; et in ordine ad confessionem optimum consilium est, quando modus sacrilegii, vel ex parte rei sacræ, vel ex modo violandi illam, est multum diversus, et de se habens sufficientem gravitatem ad mortale peccatum, illud explicare in confessione tanquam habens peculiarem speciem in ratione sacrilegii.

7. *Non solum materialiter, sed etiam formaliter differunt inter se tres species sacrilegii.* — *Locus sacer dupliciter spectari potest.* — Atque ex his expeditum fere est, quod secundo loco proposuimus; quia veluti a fortiori constat recte a divo Thoma dictum esse, tres illas generales species sacrilegii non tantum materialiter, sed etiam formaliter sub genere sacrilegii distingui, nam quæ diximus de speciebus contentis sub singulis membris, magis probant de ipsis membris inter se. Cajetanus etiam hoc declarat, quia persona est formaliter et simpliciter sancta, ut subjectum sanctitatis; locus vero ut contentivus personarum et rerum sacrarum; alia per habitudinem, qua ad sanctitatem ordinantur. Quod generatim loquendo recte consideratum est, dummodo ad species convenienter applicetur, ut diximus. Et præterea, in eo quod de persona dicitur, adverte personam esse quidem forma-

liter et simpliciter sanctam, præcipue ratione gratiæ et justitiæ inhærentis, hic autem non solam hanc sanctitatem personæ considerari, imo nec principaliter, ut infra dicam; est enim sacerdos et religiosus persona sacra sufficientissime ad rationem sacrilegii, etiamsi nec formaliter, nec simplicitate sancta sit. Nam ratio sacrilegii ab hoc abstrahit et præcindit, et solum consurgit ex eo quod talis persona est divino cultui dicata speciali modo, et ad aliquod ministerium ejus, et ideo dixi supra hanc sanctitatem esse respectivam: non excludo tamen quin possit esse formalis. Circa locum, etiam considero quod, licet sub ratione loci dicati ad continendum Dei populum, ad divinum cultum congregatum, censeatur habere peculiarem rationem sanctitatis, sub qua spectat ad illam secundam speciem sacrilegii, nihilominus quatenus res quædam consecrata est et destinata ad divinum cultum, habet quandam convenientiam cum aliis rebus sacris, sub qua ratione existimo posse aliquod sacrilegium contra templum vel monasterium esse ejusdem speciei cum sacrilegio contra rem aliquam sub tertio membro contentam; ut verbi gratia, templum destruere, aram et vasa sacra infringere, vestes sacras scindere, et similia, existimo esse sacrilegia ejusdem speciei. Item, sicut vi vel furto occupare bona ecclesiæ mobilia et immobilia, sacrata, vel non sacrata, ejusdem speciei sacrilegium est, magis vel minus grave, ita per vim occupare templum aut monasterium, præcise stando in ratione rapinæ aut furti rei sacræ, sacrilegium ejusdem rationis esse videtur. Neque hoc est contra dictam divisionem, nam in ea consideratur locus sacer, ut locus est, et quoad immunitates speciales, quas habet, ut exercet rationem loci, præter quas habet etiam alias communes rebus sacris, ut in l. 1 de Immunitate notavi, c. 14. Et hoc modo potest aliqua moralis ratio illius divisionis dari; nam persona sacra ut sic, et locus sacer ut sic, habent singularem modum sanctitatis et immunitatis, præsertim juxta ecclesiastica jura; et ideo illa duo specialiter numerata sunt; alia vero sub ratione magis generali, quia vitia eis contraria fere non habent in jure diversam considerationem, licet in genere mali et vitii moralis possint habere diversas rationes specificas, ut declaratum est. Et ita obiter responsum est ad difficultates in principio positas.

CAPUT VI.

PROPONUNTUR NONNULLA DUBIA DE QUIBUSDAM REBUS SACRIS.

1. *An irreverentia contra Eucharistiam sit sacrilegium. — Ratio dubii.* — Sed adhuc supersunt nonnulla explicanda circa res sacras, quæ in tertio membro numerantur. Et imprimis merito dubitari hic potest, an irreverentia contra Eucharistiam dicenda sit sacrilegium. Et ratio dubitandi est, quia Eucharistia non est sancta, sicut aliæ res sacræ, sed sicut Deus ipse, quia revera est Deus; ergo sicut irreverentia contra Deum ipsum directe non est sacrilegium, sed irreligiositas alterius rationis, ita irreverentia contra Eucharistiam plus est quam sacrilegium. Et confirmatur, quia cæteris rebus sacris præter Eucharistiam non debetur suprema adoratio latriæ, sed secundaria quædam veneratio, ut septima Synodus docuit; Eucharistiæ autem debetur idem latriæ cultus qui vero Deo debetur, ut definit Concilium Trident., sess. 13, c. 5 et can. 6; ergo etiam irreverentia facta Eucharistiæ est aliquid majus quam sacrilegium, quod fit aliis rebus sacris, et directe opponitur illi secundariæ venerationi rerum sacrarum. Declaratur tandem, quia adoratio debita Christo in Eucharistia ejusdem speciei est cum adoratione, quæ dabatur Christo in propria specie visibili existenti, ut expresse docet Concilium Trident., dicto c. 5; ergo etiam irreverentia aut injuria facta Eucharistiæ, vel Christo in propria specie, ejusdem rationis est, juxta illud: *Reus erit corporis et sanguinis Domini*, 1 ad Corinth. 11. At vero injuria facta Christo in specie visibili non tantum erat sacrilegium, sed major quædam irreligiositas; ergo idem dicendum est de Eucharistia. Ad hoc vero respondere quis potest ex Cajetano, dicta quæst. 99, dub. 6, irreverentiam contra Eucharistiam non esse contra sanctitatem Christi, ut est sanctitas personæ. Sed non satisfacit, quia res ipsa contenta in sacramento est persona, et sanctitas illius rei est sanctitas per essentiam; et ideo adoratio illius rei est tam vera latria, ac adoratio personæ. Et ad hoc nihil refert quod ibi non sit corpus per modum corporis; ergo idem est de irreverentia.

2. *Contra Eucharistiam committi posse peccatum majus quam sacrilegium. — Propter*

crimen injiciendi manus in Eucharistiam non incurritur excommunicatio. — Convincor ergo his argumentis, ut dicam, contra Eucharistiam committi posse peccatum, quod directe et principaliter sit majoris rationis, quam sacrilegium, quatenus nimirum est contra ipsam Christi personam; concomitanter vero esse sacrilegium, quatenus est contra reverentiam debitam speciebus sacramentalibus, quæ res sacræ sunt. Sicut enim adorato Christo in Eucharistia coadorantur species, ita proportionaliter est injuria, et ideo sicut illa adoratio simpliciter est primaria latria respectu personæ Christi, eminenter vero continet secundariam venerationem specierum, ita etiam irreverentia principaliter est irreligiositas contra Christi personam, continet vero rationem sacrilegii respectu ejus quod ibi est sacramentum tantum. Nec refert quod illa irreverentia videatur immediatius versari circa species, quam circa Christum, quia respiciendum est magis ad rem contentam sub speciebus, cui directe et formaliter fit injuria: sicut quando clericus trahitur per vestem, injuria fit ipsi personæ, licet non attingatur persona, nisi mediante veste. Quod non obscure significavit Paulus, 1 Corinth. 11, cum dixit: *Judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini*. Et ita optima ratione intelligitur verum esse quod Cajetanus dixit dicta quæst. 99, dub. 6, gravius esse hoc sacrilegium contra Eucharistiam, quam omnia alia contra personas sacras, loquendo de gravitate secundum speciem suam. Ratio enim propria est, quia hoc peccatum est altioris rationis, ut sic dicam, quam omne aliud sacrilegium, eo quod sit directe contra excellentiam divinam personæ Christi. Et nihilominus verum etiam est quod idem Cajetanus subjungit in dub. 7, propter peccatum inferendi manus violentas in Eucharistiam, non incurri excommunicationem latam contra inferentem manus violentas in clericum. Et ratio a priori non est quia illud peccatum non sit contra sanctitatem Christi, ut Cajetanus vult, sed est quia nomine clerici in cap. *Si quis suadente*, non comprehenditur Christus, sed clericus viator et visibilis, ac minister hujus ecclesiæ militantis, ut constat ex usu illius vocis, et ex ipso contextu, et ex communi omnium intelligentia. Neque etiam obstat quod illa injuria Eucharistiæ sit gravius peccatum; nam poena non extenditur ad dissimile crimen, etiamsi gravius sit, et sæpe censura fertur pro crimine minus gravi, qui est major necessitas coer-

cendi illud, quam aliud gravius, quod rarissimum est.

3. *An reliquiæ et imagines Sanctorum bene in hoc ordine numerentur.* — Deinde dubitari potest circa easdem res sacras, an reliquiæ et imagines Sanctorum bene in hoc ordine numerentur. Et ratio dubii est, quia irreverentia istarum rerum non videtur esse contra religionem sed contra virtutem observantiæ, vel dulciæ, ad quam pertinet veneratio Sanctorum. Probatur ex D. Thoma dicente, irreverentiam istarum rerum in hoc consistere, quod in eis personæ Sanctorum inhonorantur; ergo sicut honor Sancti in imagine sua est actus dulciæ, et non religionis, ita irreverentia contra imaginem, vel reliquam alicujus Sancti, est contra dulciam, et non contra religionem, quia videtur potius esse inobservantia quædam (ut sic dicam). Nam peccatum quod committitur contra reverentiam debitam alicui personæ, illi virtuti opponitur, ad quam spectat venerari talem personam; ut irreverentia contra parentem est impietas, non sacrilegium; sed personæ creatæ, quantumvis sanctæ, non debetur honor ex virtute religionis, sed ex observantia; ergo inhonoratio talis personæ non est sacrilegium, sed inobservantia; ergo multo minus irreverentia reliquiarum vel imaginum Sanctorum erit sacrilegium contra religionem, sed aliud vitium innominatum et secundarium, contra observantiam seu dulciam.

4. *Responsio Vasquez. — Difficultas hujus responsionis.* — Ad hanc difficultatem responderi potest primo, concedendo totum quod argumentum intendit, ut plane concedit Gabriel Vasquez, lib. 1 de Adoration., disput. 6, c. 8, ubi ait percussionem clerici aut religiosi non esse sacrilegium contra virtutem religionis, sed contra virtutem observantiæ, propter rationem factam. Et hoc idem consequenter dicit de irreverentia facta reliquiis vel imaginibus Sanctorum, ex eodem fundamento. Secus vero sentit de imaginibus Dei, et de rebus sacris inanimis, quarum irreverentiam dicit esse contra virtutem religionis. Quia illæ res ex religione in veneratione habentur; unde idem consequenter diceret, sicut revera dicendum est, de cruce et aliis imaginibus Christi Domini, et de reliquiis crucis, aut aliis instrumentis passionis, aut vestibus quæ Christum tetigerunt, quia hæc omnia ex virtute religionis coluntur. Quæ quidem sententia quoad hanc posteriorem partem clara est, neque contra illam versatur difficultas posita. Quoad primam vero partem vide-